

ποκρίνομαι εἰς τὰς εὐγενεῖς προσκλήσεις τῶν διαφόρων γνωριμιῶν μου, εὐχ ἤττον ὅμως δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω καὶ τὰς εἰς γεύματα προσκλήσεις· οὕτω λοιπὸν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγευματίσκα εἰς τῆς Κυρίας Β, . . . θελατικωτάτης Κυρίας ὅφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Τῶν συνδαιτημόνων ὄντων ἱκανῶν ἐσχηματίσθη ζωηροτάτη ἐσπερίς, διαρκέσασα μέχρι προγεχωρημένης ὥρας τῆς νυκτός. Ἐγνώρισκα ὅτι περικλείεται ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἑλλάδος. Ἐθαύμασα ὁμολογουμένως ὠραιότητα νεάνιδας, ἐθαύμασα τὴν Β. Σ. . . παριστώσαν τελειότατον τύπον ὠραίας ἀθιγγανίδος, ἐθαύμασα πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ παρετήρησα, ἅτινα ἀδικούσιν ἱκανῶς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.

Εἰς γωνίαν τινα μικρᾶς κομπῆς αἰθούσης ἐκάθητο μελαγχολικὴ, περίλυπος καὶ πενήθορος νεάνις συμπάθης, περὶ τὴν ὁποίαν μόνον τὴν εὐγενεστάτην οἰκοδεσπιναν παρετήρουν συνεχῶς διατρίβουσιν. Κεντηθείσης τῆς περιεργείας μου—ἀείπουτε γυνὴ—ἐζήτησα παρὰ τινος γείτονος μοι Κυρίας πληροφορίας περὶ τῆς νεάνιδος ταύτης. Ἐμαθὼν ὅτι ἦτο ὀρφανή, ἄλλοτε πλουσιωτάτη, σήμερον ἡναγκασμένη νὰ πορίζηται διὰ τῆς φωνῆς τῆς τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Παρευρίσκατο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ ὁμηγύρει, ἵνα συστηθῇ καὶ ἐκτιμηθῇ ἡ ἱκανότης τῆς. Ἀλλὰ, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, τίς προσεῖχεν εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην! Εἰς μάτην ἡ κυρία Β. ἐνεαλωμάζε τὴν προστατευομένην τῆς, εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ὑποδείξῃ εἰς τοὺς φίλους τῆς ὅτι κατὰ καθήκον εὐγενεῖας τοῦλάχιστον, ἂν ὅχι φιλανθρωπικόν, ὤφειλον τῇ ἀτυχεῖ ταύτῃ καλλιτέχνιδι ἐλαχίστην περιποίησιν, ἐλαχίστην ἐνθάρρυνσιν εἰς τὴν δύσκολον ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῆς! Ὅτε δέ, κατὰ πρόσκλησιν ἐπνευλημένην τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐγένετο τοσοῦτος θόρυβος, τοσαύτη ζωηρότης ἐπεκράτει ἐν τῷ τῆς νεότητος κύκλῳ, ὥστε ἐκαλύφθησαν ἐντελῶς οἱ πρῶτοι φθόγγοι οὓς μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἐξέβαλε προσεπάθει νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, προσεπάθει νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀδύνατον ὅμως . . . ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλιπε καὶ ἔπεσεν ἀνκίσθητος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Πιστεύετε ὅτι μόλις ἤξιωσαν αὐτὴν ἐνὸς βλέμματος; Πιστεύετε ὅτι μόλις ἤκουσα ἀπὸ πέντε ἐξ στόματός ὡς ἡχῶ νὰ ἐπαναλαμβάνονται αἱ λέξεις *la pauvre! . . . la pauvre!* καὶ ἐν ᾧ οἱ οἰκαῖοι προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, εἰς ἄλλην αἰθούσαν ἤκούετο ὑπικώφως ὁ ῥυθμὸς ἐνὸς ροκτεντικῶν στροβίλου τοῦ Strauss. Οὐδέποτε φαντάζεται τις ὅτι ἡ εὐθυμία δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἐλαττήριον μόνον τὸν ἐγωϊσμόν καὶ πάσης ἄλλης σκέψεως νὰ κυριαρχῇ ἡ διάθεσις μόνον πρὸς τὸν χορὸν καὶ πρὸς τὸν γέλωτα. Τόσην τάσιν εἰς τὸν γέλωτα ἔχουσιν οἱ τινες, ὥστε λησμονοῦσιν καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀντροπῆς, ἐπιδειξάντες καὶ εἰς ἐμὲ συχνάκις τὴν ἀμφίβολον σειρὰν τῶν ὀδόντων των.

Ἐννοῶ ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως δύναμαι ἀποστροφὴν νὰ ἐμπνεύσω, ἄσχημος ὡς εἶμαι· γέλωτα ὅμως, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εὐρίσκω. Ὅταν ἀκούσῃ τις ὅτι εἶμαι ἐλληνοῦσπανίς, βεβαίως φαίνομαι ἔτι ἀσχημότερα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, διότι ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων, ἕκαστος περιμένει ὑπόδειγμα καλλονῆς· ἡ φύσις ὅμως, ἥτις ἀρέσκειται ἐνίοτε νὰ πικίρῃ, ἐξέλεξε με θῦμὰ τῆς καὶ ἀντὶ τελείας καλλονῆς, παρουσιάζω ἐντελεστάτην ἀσχημίαν. Ἐχω οὐρανόμηκες ἀνάστημα, πόδα καὶ χεῖρα ἀνάλογα τοῦ ἀναστήματος τούτου, περίεργον ὅμως πρᾶγμα, μοὶ λέγουσιν ὅτι εἶμαι χαρίεσσα· οὐδέποτε οὔτε ὁ κῶνωψ, οὔτε τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο σκιρτητικὸν ἔντομον . . . ὠρέχθη τοῦ σκε-

λετώδους σώματός μου· τ' ὄμμα μου, καίπερ μέλαν καὶ βαθύ, εἶνε ξηρόν, ξηρότατον, αἱ ὀφρεῖς μου, ἡνωμέναι εἰς τὸ μέσον—σημεῖον ἰσχυρογνωμοσύνης, λέγουσιν—εἶνε τοσοῦτον πυκνοὶ ὥστε μοὶ δίδουσιν ὕψος ἄγριον, τὸ μέτωπόν μου εἶνε στενόν, μικρόν, τέλος βλακωδέστατον, δὲν εἶμαι ὅμως βλάξ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ εἰλικρίνεια μεθ' ἧς περιγράφω ἑμαυτήν, — ἡ ρίς, ὦ! ἡ ρίς, παρακαλῶ, ἐλληνοκωτάτη, τὸ στόμα ἀπέραντον μετὰ χειλέων λεπτῶν καὶ ὠχρῶν—κατὰ τοὺς φυσιογνώμονας σύμβολον κακῆς καὶ φθονερᾶς γυναικός—, οἱ ὀδόντες οὐδὲν ἤττον ἢ ἐλεφάντινοι, καὶ ἡ κόμη ἀορίστου χρώματος.

Ὅποιον ἐντύπωσιν λοιπὸν παρέσχεν ἡ περιρρονηθεῖσα νεκρὰ καὶ πτωχὴ καλλιτέχνις, τοιαύτην καὶ γὰρ παρέσχον αὐτοὺς καὶ ἴσως χειρότεραν. Πλὴν τοῦτο δὲν μὲ ἀποθαρρύνει τοῦ νὰ σχολιάζω ἐνίοτε τοὺς γέλωτάς των.

Ἡμερῆς

ΧΑΛΙΚΕΣ

Μίαν φρονὴν καὶ ἓνα κερὸν ἦτον ἓνας Τρικούπης καὶ εἶχεν ἓνα προϋπολογισμόν. Ὁ Τρικούπης αὐτὸς ἦτον ἀνθρώπος φυσικὸς φουσκωμένος καὶ ἤθελε νὰ κάμνῃ καὶ ὅλα τὰ πράγματά του φουσκωμένα. Ἐφούσκωσε λοιπὸν καὶ τὸν προϋπολογισμόν του, τὸν ἐφούσκωσε καὶ ἀπὸ πενήντα ἑκατομμύρια ποῦ ἦτον τὸν ἔκαμεν ἑνενήντα. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔβαλε τὰ ἐξῆς—χρήμα πολὺ πολὺ καὶ γερό—καθαρὸ μάλαμμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο—τὰ ἔσοδα—δὲν εἶχε νὰ βάλῃ χρήματα. Πιάνει λοιπὸν ὁ καλὸς σου καὶ σοῦ τὸν φουσκώνει μὲ ἄερα—τέσσαρα ἑκατομμύρια ἄερα. Καὶ ἔβλεπεν ὁ κόσμος καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄερας ἦταν χρήματα καὶ ἀπορούσε πῶς ἔγεινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα. Καὶ ὁ Τρικούπης τὰ ἄκουε καὶ ἐκαμάρωνεν σὰν ἰνδιάνος. Ἀλλὰ ὁ κόσμος σιγᾶ-σιγᾶ ἄρχισε νὰ μυρίζεται ὅτι σὰν νὰ μὴν ἦταν πολὺ φυσικὸς ὁ ὕδρωπικος τοῦ προϋπολογισμοῦ. Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τί ἔτρεχε, ἐνόησε ὅτι ἐζητοῦσαν νὰ τοῦ περάσουν γιὰ χρήματα τὸν ἄερα καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Τρικούπη. Τόσῳ ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Τρικούπης ἀναγκάσθη νὰ ξεφουσκώσῃ σιγᾶ-σιγᾶ καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται τὸν προϋπολογισμόν του καὶ ἀπὸ τέσσαρα νὰ τὸν κάμῃ ἐνάμισυ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος καὶ πάλιν ἐγελοῦσε. Καὶ ὁ Τρικούπης λίγο-λίγο ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ξεφουσκώσῃ ἀκόμη καὶ πάλιν ὁ κόσμος ἐγελοῦσε· καὶ πάλιν ὁ Τρικούπης ἐξεφούσκωνεν. Ἔως ὅτου σιγᾶ-σιγᾶ ἐβγήκεν ὁλος ὁ ἄερας καὶ ἔμεινεν ὁ Τρικούπης μὲ τὴν φούσκα τοῦ προϋπολογισμοῦ του εἰς τὰ χέρια. Καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖνοι κακὰ καὶ ἐμεῖς χειρότερα.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν «Δημοτικῶν Παραμυθίων» τοῦ κ. Μιχ. Δέφνερ).

Κατὰ τὰς ἐκ Βουλγαρίας τελευταίας εἰδήσεις ὁ γνωστὸς πολιτευόμενος κ. Κιρκβελῶφ ἐψυχόρραγει συνεπεῖς τοῦ ἀφειδοῦς κνούτου, ὅπερ ἔφαγεν ἐσχάτως. Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ταῦτοχρόνως σχεδὸν δὲν εὐρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ὁ κ. Δηληγιάννης. Τὸ κνούτον παρ' ἡμῶν ἀντικατέστησαν δύο ψηφοφορίαι.

Ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξέδωκε νέαν ἐφημερίδα, τὴν Χώραν. Σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς θὰ εἶνε βέβαια ν' ἀντιπολιτευθῇ εἰδικῶς τὴν Ὁραν.

Σήμερον ἐκδίδεται

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ